

Igre moje mladosti

Svoje otroštvo sem preživela na Blejski Dobravi. Bilo nas je kar nekaj otrok iste starosti, zato smo se v prostem času veliko igrali skupaj. Naše igre so bile: *risentanc*, *zemljo krast*, *trden most*, *bela lilija*, *skrivavc*, *med dvema ognjema*, vse mogoče igre z žogo in badminton.

Pri *beli liliji* smo v krogu plesali kolo okoli enega od otrok, ki se je na sredini vrtel z zavezanimi očmi, in peli: »Bela lilija, v krogu pleše deklica. Deklica se okrog vrti in si enega izvoli. Poskoči enkrat, poskoči dvakrat, zapri oči in si enega izvoli!« Potem je tisti z zavezanimi očmi objel enega iz kroga in z njim zamenjal vlogo, igra pa se je nadaljevala. Pri *trdnem mostu* sta dva, držoč se za roke, stala drug proti drugemu, ostali pa smo za njima naredili verigi tako, da smo se držali čez pas. Prvi od dveh je spraševal: »Ali je kaj trden most?« in »Ali gre lahko naša vojska skoz'?«, drugi pa odgovarjal: »Kakor kamen kost.« in »Lahko, če daste zadnjega petelinčka.« Potem sta po dogovoru dvignila roke, da smo šli ostali skozi, in zadnjega ujela. Ta se je moral odločiti, na katero stran bo šel. Nato smo tisti v verigah povlekli vsak na svojo stran. Zmagali so močnejši, ki jim je nasprotnike uspelo povleči na svojo stran.

Zvečer smo se s sestro in starim očetom igrali *volk in kozlički*, *frtavko*, *človek ne jezi se*, *črnega Petra*, domine. S slednjimi smo gradili gradove, koče in stolpe ter tekmovali, komu bo uspelo postaviti višji stolp, ne da bi se podrl. Z dekleti sem se rada igrala trgovino. Nabrale smo liste leske in drugega grmovja ter ga uporabile za denar. Cvetje, kamenčki, želod in storži so bili za prodajo. Najbolj smo bile vesele, ko je katera dobila bombone. Ti so bili še posebej dragoceni.

Zabavno je bilo tudi, ko smo se šli prodajo ptičev in radiev. Sedeli smo na travi. Eden od otrok je bil kupec, drugi pa prodajalec. Vloge smo si menjavali, da smo prišli vsi na vrsto, in sicer z naslednjim dialogom: »Prišel sem kupit radio. Kakšnega pa želite? Vidim, da jih imate dosti na izbiro, ali lahko preverim. Izvolite.« Kupec je prijel za gumb (otroka za uho) in ga navil. Otrok (radio) je zapel ali deklamiral. Tako je kupec preizkusil več radiev. Odločil se je za enega, ga plačal in odpeljal. Igra se je ponavljala do zadnjega prodanega radia.

Pozimi smo se sankali in smučali, na zamrznjenem bajerju pa drsali. To je tam,

kjer je danes na Lipcah avtocestni izvoz. Spomladi smo izdelovali piščalke. V poletnih mesecih so prišli k nam sestrične in bratranci na počitnice. Čeprav smo otroci morali pomagati pri košnji in spravilu sena, smo našli čas za igro. Ob potoku smo postavljali mlinčke. Stari oče nam je pokazal, kako se iz leskovega lesa naredijo kravice. Tako smo poleg mlina postavili celo kmetijo. Iz lubja smo naredili kočice, iz mahu polja in iz vrbovih vej ograjo.

Košnja na Vranem je bila nekaj posebnega. Od doma smo bili cel dan. Tam smo se igrali *klinčkanje*. Fantje so odrezali leskovo vejo, ki je imela veliko vejic in so jih skrajšali v razdalji tri centimetre od stebela. Naredili so klinčke in dve po deset centimetrov dolgi razpolovljeni palčki, ki sta bili na eni strani pokriti z lubjem, na drugi pa beli. Kadar je bilo več igralcev, so klinčke označili z zarezi. Vsak je imel po en klinček. Palčko si vrgel v zrak in pogledal, kako je padla. Če je bila zgoraj bela, si šel po lestvici klinčka gor. Če pa je bila palčka obrnjena z lubjem navzgor, si moral po lestvici dol. Igra se je nadaljevala toliko časa, dokler nekomu ni uspelo priti na vrh klinčka. To igro igramo doma že več generacij.

Veliko veselja je bilo za veliko noč s pirhi. Otroci smo jih *štrucali* in *kotalucali* (spuščali po žlebu tako, da si se drugemu čim bolj približal ali pa ga zbil).

Kot je bilo življenje na vasi raznoliko, ob tem pa vezano na pomlad, poletje, jesen in zimo, tako so bile tudi otroške igre prilagojene letnim časom.

Otroci pri igri na Blejski Dobravi leta 1961, foto Rudi Čop, last Vijolette Smolej